

- Robi, gyere ki!!! – Szilárd ordítása megreemtette a tér ürességét.

Az ajtó vállhosszal való befedése egyszer sem vezette eredményre. A súlyos polc és az azt támasztó asztal erőt meghaladó akadálnak bizonyult.

- Hiába próbálkozol, ez bizony nem fog sehova mozdulni. – őrtársa, László, óvatos bölcseséggel tapogatózott. - Kéne ide az egyik tárgya, azzal valószínűleg áttűrnék az ajtó. No meg az egész barikádot... Gabi persze ebből semmit sem fog engedni...

Róbert vérengzése valamivel az éjszakai műszak után kezdődött. Már előtte is durva volt, megbékíthetetlen, mivel kiderült, a nyári forróság közepén, a légkondicionáló berendezés javítására még mindig semmilyen hajlandóságot nem mutatott a főnökség, így kénytelenek voltak a felforrósodott gyártósor mellett kivitelezniük a termelés előírását. Egyik pillanatról a másikra rántotta elő a kést, majd támadt rá a műszakvezetőre, a legközelebbi kollégákra, sebesítette meg azokat, akik lefegyverezni kívánták vagy menekültek előle. Állatias módon vagdalkozott, neki is esett mindenki olyannak, akik erre érdekesnek tartott.

- Ide figyelj! – A felszólító hangnem keményen csapódott neki az ajtónak. – Gyere ki azonnal, különben a rendőrség fog kirángatni és lehet, hogy nem éled túl! Dezsőt pedig engedd el!!! Nem ártott neked semmit!
- Nekem te csak ne mondd meg, mit csináljak!!! – Róbert vonyítása szinte a falakat is szétrepesztette. – Szerinted én akartam, hogy ez legyen?! Ha nem csesztettetek volna állandóan, akkor most nem lennénk itt!!!
- De nem mindenki viselkedett veled így. – László szelíden szólt felé. – Sokan szerettek téged, a fél brigád kiállt melletted, bármiről is volt szó. – tudta, hogy a ferdítés ezzel áttért a hazugság területére. – Dezső is a barátod...

- Nem igaz!!! Fogd be!!! Soha senkinek nem felelt meg amit csináltam! – Róbert felcsattanó elkeseredése szinte felrepesztette egyben szomorúsága minden halmozódását. – Hívjátok ide a főnököt...Beszélni akarok vele!!!

Róbert mechanikai technikusként dolgozott három éve az üzemben. A Damjanics János Technikumban végzett, tűrhető eredményekkel, mégis, szorgalmát feltámasztotta a szakmából eredő lelkesedés. Becsületes, csendes dolgozó volt, akit a teljesítménye és az elhivatottsága ellenére, kiközösítettek, állandó beszélgetésekkel, sértegetések szokásával illeltek, illetve, őt tették meg minden hasznos hibáztatás alanyává.

- Hogy már megint ezzel a szarral vagytok képesek zavarni. – Gábor irritációja áthatolt a rádióon, pont úgy, mint akinek aznap a huszadik alkalommal kellett volna a semmiségért ugrálnia.

A támadás idején, Szilárd és László éppen egymással beszéltek, az üvegezett örbódében cigarettáztak, viselték a kánikula újkeletű hullámát. Akkor futott hozzájuk Kinga, a raktári dolgozó, tépett, véres ruhával, miközben a sokkos állapotot kerülgette. László kapta el azon lendületben, mielőtt a földre rogyott volna. Ő lett az, aki beszámolt első ízben Róbert árokfutásáról. Gábor ennek egy részét hallotta, mégis, mindvégig abszolút érdektelen volt, rideg magaviseletű, mintha az egész késelés ügyével voltaképpen teljesen feleslegesen zavarták volna. Nem törődött a helyzettel, hogyan lehetne azt megoldani, nem hívott senki, de még magát a 112-őt sem. Nem foglalkoztatta az sem, hogyan álltak össze a biztonsági örök, próbálták közösen menteni a menthetőt a hatóság kiérkezése előtt. A kezét zsebre dugta, válaszreakciója pedig Szilárdnak a következő volt: „csináljad, ahogy akarod”.

- Ti meg mit ugráltattok? – mikor odaért, flegmasága töretlen volt. – Szerintetek engem érdekel miről akar ugatni ez a hülyegyerek? Ott vannak a rendőrök, pofázzon azoknak!

Ekkor Dezső döbbenettel kevert fájdalmas hörgése törte meg a csendet, amint a kés magabiztos mozdulattal az oldalába hatolt. Sípoló kapkodását a levegő után egy nagy esést követte, miképp sebesülten elterült a padlón.

- Ti még mindig azt hiszitek, velem csak packázni lehet, ugye?! Hát, ti meg a Dezső is elmehettek a jó bűdös francba! – hallhatóan köpött egyet. – Ennek még nincs vége! Addig fogok menni, míg nem az összeset ki nem nyuvasztom! Igen! Kingát is szerintetek véletlen támadtam meg? Oh, nem! Koránt sem! Legalább meglettek a kulcsai! Ezen túl ott fogok bujkálni, ahol csak akarok! Azt vadászok le, akit akarok! Bárhova mentek én ott leszek! A rendőrök pedig se nem itt, se nem máshol nem fognak megtalálni, mert mire rájönnek hol vagyok, én már régen a szlovák határon leszek!

Róbert futása volt az utolsó, amit hallottak. Kapkodó, hosszú lépések ismétléseit, amelyek elvesztek a halkulás fokozatában.

- Dezső...- László aggodalma kiteljesedett.
- Utána kell mennünk! – Szilárd pattant is, mire Gábor megragadta.
- Ami történt, megtörtént. A többi már a rendőrség dolga.